

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه انسان در ذخیره گاه زیستکره میانکاله

محل انتشار:

همایش منابع طبیعی و توسعه پایدار در عرصه های جنوبی دریای خزر (سال: 1385)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

روجا صفائیان - دانشجوی دکتری مرتعداری دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

علی اکبر مهرابی - دانشیار دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

ذخیره گاه زیستکره میانکاله قسمتی از مراتع زمستانی شمال کشور است. این منطقه به عنوان یک استاندارد جهت سنجش و بررسی تاثیر متقابل انسان بر محیط زیست از طرف یونسکو برگزیده شده است. وسعت منطقه حدود 70000 هکتار و در منتهی الیه جنوب شرقی دریای خزر قرار گرفته است. در این بررسی با توجه به بروز مشکلاتی برای دامداران مناطق حفاظت شده، مراتع ذخیره گاه میانکاله و انسان های وابسته به آن مورد مطالعه قرار گرفت. برای دستیابی به این منظور به استناد منابع موجود، با پرسش از افراد مطلع، شیوه های معیشت، نام مراتع، واحدهای دامداری (تحت عنوان بنه)، پراکندگی و موقعیت های جغرافیایی بنه ها، ارزیابی های انجام شده مراتع و وضعیت فعلی آنان مورد بازبینی و تجزیه و تحلیل قرار گرفت. نتایج نشان دهنده حضور دامدارانی تحت عنوان دامدار، گالش، عرب، چوکار، چوپان و ورهمکار در منطقه است. بهره برداری از مراتع بیش از توان اکولوژیک، جایگاه و حضور دامداران در این ذخیره گاه مبهم و بطور کلی اکوسیستم های موجود در مسیر قهقرایی قرار گرفته اند. به نظر می رسد فقدان درک علمی از فلسفه ایجاد ذخیره گاه ها، عدم رعایت مقررات و اعتماد متقابل، استفاده بی برنامه و افراطی از مراتع عوامل عمده تخریب و نارضایتی دامداران از دستگاه های اجرایی است.

کلمات کلیدی:

میانکاله، ذخیره گاه زیستکره، انسان، مرتع، مدیریت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/109333>

